

En met welk gevolg?
Dat de studie er bij inschiet.
Rijkbegaafde jonge mannen zijn op die wijze voor alle wetenschappelijk leven verloren gegaan. Zij zijn intellectueel uitgedroogd.
En dat niet alleen.
Maar ook hun preeken leden er onder.
Eerst merkten de mensen dat zoo niet.
Zij waren met hun nieuwen dominee zeer ingenomen.

Doch allengs verloren zijn preeken haar frisheid.

Zoo hij in een gemeente met meerdere collegas stond, hield men bij hem trouw aan als er zieken waren. Men zocht hem aan om dit bij te leggen en dat op te knappen en hij die gelegenheid te spreken, soms zelfs om een boottocht te leiden (historisch!). Maar als het Zondag was, passeerde men hem en kerkte hij zijn confrater.

Viert hij dan na jaren een jubileum, dan is ter gelegenheid van de jubileumviering en dito preek de kerk prop- en propvol, de muren barslen, de vereenigingen storten haar lieflijksten dank over haar Eerevoorzitter uit, men geluigt ervan, hoe hij in de gemeente heeft gezwogen en gedraafd, men maakt grapjes op hem, b.v. dat hij in vroeger jaren zijn traktement wel aan schoenen op kon, men prijst hem allerwegen als een trouwen zieleherder, er blinken tranen in de oogen, de stemmen trillen heusch van aandoening. Maar den Zondag daarop loopt men de kerk, waar hij het Woord bedient, voorbij en de man, die nog den jubileum-aureool om zijn slapen voelt vonken, staat daar voor een holle ruimte, met hier en daar een menschelijk slipje.

Men heeft dan ook weleens gevraagd: is het niet beter de jubilea af te schaffen?

Maar beter kan gevraagd: moesten de predikanten niet dringender worden gewaarschuwd om met hun studie hun tijd bij te blijven? Om zich zoo getrouw mogelijk van hun herderlijke taak te kwijten, maar om de voorbereiding voor de predikatie toch voorop te laten gaan?

Meesten zij tegenover allerlei wenschen en begeerten, om zich in praktische beslommeringen te laten verdrieken, niet wat meer ruggegraat teunen, en zich voornemen en dat voornemen ook getrouw blijven: de kanseldienst staat bij mij bovenaan, daarnaast moet al het overige zich regelen?

Natuurlijk kan hij voor dien kanseldienst wel zooveel tijd noodig hebben, dat hij al het overige verwaarloost.

Maar dan deugt hij voor een gemeente niet. Ook hier zijn grenzen.

Als dit slechts gehandhaafd blijft: dat de predikant eerst tijd verworve voor zijn studie.

En dit geldt ook, zij het met de noodige wijziging, voor den ouderling.

Men kan zeggen, dat het herderlijk werk bij hem nummer één moet zijn.

Daarom wordt hij onderscheiden van die ouderlingen, die arbeiden in het Woord en in de leer.

Doch gelegenheid tot studie moet ook hij zich scheppen.

Hoe druk hij het ook hebbe, daarvoor moet hij kost wat kost tijd maken.

Het welzijn van Jerusalem is er mede gemoeid.

Een vraag in zake „Herkerstening”. II.

De vraag van Ds Brouwer is een tweeledige. Vooreerst of Herkerstening in dien breedten zin dient genomen, dat ook de christelijk-philanthropische arbeid er onder valt?

En indien ja, of dan samenwerking tusschen Christenen van verschillende gezindten niet mogelijk wordt gemaakt, waar toch de Herkerstening of direct van de institutionele kerk uitgaat of onder haar toezicht wordt ter hand genomen?

Wat de eerste vraag betreft, zij opgemerkt, dat men ten slotte alles in ruimeren of engeren zin kan nemen. Als men het heeft over een huis, kan men er den tuin bij begrijpen of het enkele huis bedoelen.

Of een woord een ruimere of engere beteekenis heeft, moet blijken uit den letterlijken zin, de historie en het verband, waarin het gebruikt wordt.

Bij Herkerstening hangt er alles van af wat men onder Kerstening verstaat.

Want gelijk vroeger werd gezegd, zit in Herkerstening opgesloten: dat er eerst Kerstening heeft plaats gehad, dat er daarna ontkerstening is ingetreden en nu weer getracht wordt, tot nieuwe Kerstening te geraken.

Hoe voltrekt zich nu de Kerstening?

En dan kan er geen twijfel over bestaan, dat Kerstening voornamelijk geschiedt door de prediking. Predikt het evangelie aan alle creaturen, zoo gebod Christus.

De prediking blijft ook nu nog het middelpunt. Zij is de kern der Kersteningsarbeid.

Zelfs waar alleen het Woord wordt verkondigd, is de Kersteningsactie aanwezig.

Nu kan het noodig zijn, om die prediking door hulpmiddelen te ondersteunen. Men kan het hospitaal als lokmiddel gebruiken. De hulp der scholen draagt een gemengd karakter, n.l. om de kinderen van hen, die voor het christendom gewonnen

werden het onderwijs te verstrekken, door het verbond geëischt, vervolgens om ook kinderen van niet-christenen te trekken.

Daarbuiten staat echter de christelijke philanthropie.

Onze Zending b.v. heeft er niet over gedacht om tehuizen voor gevallen meisjes, verwaarloosde kinderen, aan opium verslaafden enz. in te richten.

De philanthropie kan de Kerstening wel ten goede komen.

Maar historisch is zij een van de vruchten der Kerstening.

Men ga slechts na, hoe het christendom in Europa terrein won.

Christelijke philanthropie en Kerstening hebben beide wel de christelijke liefde tot drang, maar zij hebben een onderscheiden doel.

De Kerstening heeft tot speciaal doel voor Christus en zijn kerk te winnen. De philanthropie om zich te ontfemen over ongelukkigen, omdat zij menschen zijn. Natuurlijk wordt de christelijke philanthropie geoefend in de stille hoop, dat de gevallen en verdorven zich tot Christus zullen wenden. Toch laat zij haar voorwerpen niet pas los, wanneer zij zich hebben bekeerd, maar wanneer zij zijn geholpen.

Zoo dient dan ook Herkerstening wel te worden onderscheiden van de christelijke philanthropie.

Nu de tweede kwestie.

Eigenlijk is die door het beantwoorden der eerste vraag reeds vervallen.

Bij philanthropie blijft dezelfde samenwerking als tot nog toe mogelijk.

Men krijgt dit perspectief:

1. Herkerstening, rechtstreeks uitgaande van de kerk als instituut.

2. Hulpdienst bij de Herkerstening, uitgaande van vereenigingen, welke onder kerkelijk toezicht staan.

3. Christelijke philanthropie, uitgaande van vereenigingen, die niet onder kerkelijk toezicht staan, maar voor Christusbelijders uit verschillende kerkengroepen plaats innemen.

Laat mij overigens Ds Brouwer danken voor zijn belangstelling in wat ik over dit onderwerp schreef.

Nu nog een opmerking aan het adres van anderen.

Ik vernam, dat men aan het woord „evangelisatie” voorkeur wilde schenken, omdat daarin het lieflijke „evangelie” zoo uitkomt.

Maar dan mag onzerzijds die voorkeur toch zeker wel worden verlangd voor den term „Herkerstening”.

Want in „Herkerstening” komt tot uitdrukking de lieflijke naam, die hemel en aarde vereenigt te zijn, n.l. Christus.

Ieder weet het: Kerstfeest is Christusfeest.

Maar daarom is ook Herkerstening een veroveren voor Christus.

Wordt dan de heerlijkheid van dezen arbeid door het woord „Herkerstening” niet treffend weergegeven?

HEPP.

De Centrale voor jeugdarbeid op Gereformeerden grondslag.

I.

Ook in dit blad is melding gemaakt van de Conferentie voor Gereformeerden Jeugdarbeid, welke den 11den Januari j.l. te Utrecht werd gehouden en van de Centrale voor jeugdarbeid op Gereformeerden grondslag, waarvan de constitutie, althans in beginsel, op die Conferentie heeft plaats gevonden. Het werd gewenscht geoordeeld, dat de lezers over deze Centrale nog eenigszins uitvoeriger zouden worden ingelicht, en mij werd verzocht, mij daarmee te belasten. Een taak, waarvoor ik mij gaarne beschikbaar stel.

Laat mij beginnen de zaak historisch op te halen. Het is al sedert eenigen tijd, dat bij verschillende personen, die zich meer in het bijzonder voor den jeugdarbeid geven of daarvoor voelen, gaandeweg meer het denkbeeld rijpte, dat er naar meerder contact moest gebracht worden tusschen de verschillende groote organisaties, welke de leiding van het jeugdwerk onder ons in handen hadden. Het zoeken naar contact had er al toe geleid dat in verschillende plaatsen, vooral in de groote steden, Centrales voor jeugdarbeid waren gevormd, soms op den eng-belijden grondslag der Gereformeerde belijdenis, soms op de ruimere basis van het Christelijk beginsel in het algemeen. Maar men voelde, dat dit niet genoeg was; dat dit niet gaf wat we toch eigenlijk en in de eerste plaats hebben moesten.

Er was behoefte aan contact tusschen de groote, landelijke organisaties, teneinde zooveel mogelijk eenheid te verkrijgen in de hoofdleiding van den jeugdarbeid. In die hoofdleiding toch komt men veel meer dan in het plaatselijke werk te staan voor de vele groote en ingrijpende vraagstukken, die zich in verband met het thans zoo buitengewoon actuele probleem van den jeugdarbeid voordoen. Vraagstukken, die niet iedere organisatie voor zich zelf maar moet zien op te lossen, maar waarbij een gemeenschappelijk zoeken en in studie nemen noodzakelijk is, omdat de oplossing de belangen van de verschillende organisaties raakt. Ik noem als enkele van zulke vraagstukken: onze houding ten opzichte van overheidssteun, de voorziening in de behoefte aan geschikte leiders en leiders

voor den jeugdarbeid, de lichamelijke opvoeding, de herpepskeuze, enz. Het is geen wonder, dat gelijk-tijdig in verschillende hoofden het denkbeeld groeide, dat er een weg moest gevonden worden om tot een nationaal contact te komen.

Het spreekt ook vanzelf, dat dit al meer een vasten vorm aannemende denkbeeld toen niet tot de hoofden, waarin het was opgekomen, beperkt bleef. Er werd ook meer dan eens in meer besloten kring over gesproken. Ook in den hoed van sommige der organisaties werd het geopperd. Op de laatste jaarvergadering van den Ned. Bond van Geref. Knapenleiders (sedert die Nederlandschen Bond voor Geref. Jeugdorganisatie), op tweeden Pinksterdag 1921 te Amsterdam gehouden, werd door het Tweede Kamerlid J. Schouten een lans daarvoor gebroken; en ik geloof geen al te groote onbescheidenheid te begaan door te verklappen, dat het ook in meer dan een vergadering van het Bestuur van den Geref. Jongelingsbond een onderwerp van ernstige beraadslaging uitmaakte.

Tervijl zoo het denkbeeld van een nauwer contact aan verschillende zijden meer en meer begon te rijzen, greep een viertal personen het initiatief om zich als de verbindingschakel op te werpen, die de organisaties samenbracht, in het vertrouwen, dat als ze eenmaal samen waren, het vanzelf wel tot een meer vaste en duurzame samenwerking komen zou. Deze personen waren Prof. Hoekstra, het Tweede Kamerlid Schouten, Meijuffr. H. S. S. Kuyper en schrijver dezes. Voor hen stonden van meet af twee dingen vast. Ten eerste, dat het contact gezocht moest worden niet op een meer breede Christelijke basis, maar op den scherp-omlijnden grondslag der Gereformeerde belijdenis, waarom dan ook uitsluitend organisaties tot medewerking werden aangezocht, welke op dezen grondslag zich hebben gesteld. En ten tweede, dat er een weg moest gevonden worden om het contact niet enkel tusschen de organisaties te leggen, maar zich ook te verzekeren van de medewerking van personen, die zonder in deze organisaties een plaats in te nemen, zich nochtans met toewijding aan den jeugdarbeid gaven of daarin bijzondere belangstelling toonden.

Uitgaande van deze grondgedachten, zond toen de aangekondigde commissie van initiatief een circulaire aan de haars inziens in aanmerking komende organisaties en personen, waarin zij in hoofdlijnen haar bedoelen uiteenzette, en tot bijwoning van een eerste samenkomst uitnodigde.

Tot dankbaarheid stemt, dat deze circulaire algemeen met hartelijke sympathie en instemming werd ontvangen. Van de organisaties die waren genoodigd, trok zich niet één terug, terwijl de personen, die aangezocht waren, wel niet allen konden tegenwoordig zijn, maar hun afwezigheid mocht niet op rekening van gebrek aan belangstelling worden gezet.

En zoo werd dan de eerste samenkomst gehouden te Utrecht, op Dinsdag 6 September 1921, in het Gebouw voor Chr. Sociale Belangen op de Kromme Nieuwe Gracht. Daar waren vertegenwoordigd de genoodigde organisaties: de Ned. Bond van Jongelingsverenigingen op Geref. grondslag, de Bond van Meisjesverenigingen op Geref. grondslag in Nederland, de Ned. Bond voor Geref. Jeugdorganisatie, de Geref. Zondagsschoolvereniging „Jachin”, het Gereformeerde Schoolverband en de samenwerkende Gereformeerde Studenten corpora in Nederland. Bovendien hadden aan de uitnodiging gehoor gegeven de H. H. A. Jonkman, Dr. W. J. Kolkert Jr., J. v. d. Molen Fz., H. Amelink en Jonkvrouwe C. van Limburg Stirum.

Ook in deze samenkomst bleek de grootst mogelijke eensgezindheid ten aanzien van de wenselijkheid en noodzakelijkheid van het vooropgestelde doel. Wie ook der aanwezigen het woord voerde, allen verklaarden om strijd, dat de nauwere aanraking en samenwerking op het terrein van den jeugdarbeid een dringende eisch was, teneinde tot de hoogst noodzakelijke, meer en meer intensievere beoefening van het opkomend geslacht te geraken.

Men ziet uit de keuze der uitgenoodigde organisaties, dat de commissie van initiatief bij de vaststelling van den grondslag wel zeer enge grenzen had getrokken, maar bij de bepaling van het begrip „jeugdarbeid” zoo ruim mogelijk was te werk gegaan, teneinde alles te omvatten wat, staande op de basis der Gereformeerde Belijdenis, zich op eenige wijze met arbeid onder de jeugd bezig hield. Niet alleen de vorming van de Gereformeerde jeugd, maar ook het winnen van de ontkerstende jeugd; niet slechts de vrije jeugdvorming, maar ook de school-opvoeding werden in de actie betrokken.

G. CH. AALDERS.

UIT HET POLITIEKE EN SOCIALE LEVEN.

De makers der revolutie.

Bij wie ligt de oorzaak der revolutie?

Op die vraag, die bij de communistische ellende en den sozialen chaos, welke het arme Rasland teisteren, zich met kracht naar voren dringt, geeft het Marxisme een antwoord, dat wellicht door niemand zoo scherp geformuleerd is, als door den